

נחמן, בלומר לא סבירא לי – איני סובר שיש בכך חשש. מאי איכא
 – למה אפשר לחשוש, משום חשש שזוהו פירש ועזניה, הרי מינים
 אלו ליתנהו – אינם מצויים ביישוב, אלא במדבריות, והמוצא עוף
 בישוב אינו צריך לחשוש שהם ממינים אלו.
 נאמר בתורה בסדר טהרות מצורע, וצוה הכהן ולקח מטשרה שתי
 צפרים חיות טהרות ועץ ארו ושני תולעת ואובי (ויקרא יד ד). הגמרא
 דנה בענין סנונית האם כשרה לטהרת מצורע: אמר רב יהודה, עוף
 המסרס – שקורע את הבשר בלי חיתוך, כשר לטהרת מצורע,
 שהוא הצפור האמור בתורה, וזו היא סנונית לבנה שנחלקו בה רבי
 אליעזר וחקמים לעיל בברייתא, שלדעת רבי אליעזר היא מין עורב,
 וטמאה, וכיון שנאמר בתורה שצריך המצורע להביא צפור טהרה,
 הרי היא פסולה לטהרת מצורע, אך לדעת חכמים היא טהרה, ויכול
 המצורע להביאה.
 הגמרא דנה באיזו סנונית נחלקו רבי אליעזר וחקמים האם היא
 טמאה או טהרה: אמר אמימר, בחיורא ברסא – בסנונית שכריסה
 לבנה, בולגיל עלמא לא פליגי דשריא – לא נחלקו רבי אליעזר
 וחקמים, ולדברי הכל היא מותרת. בי פליגי – ומחלוקתם היא
 בדיורקא ברסא – בסנונית שכריסה ירוקה. רבי אליעזר אסר, ורבנן
 שרו – התיירו. והלכתא פרבי אליעזר, שאסר.
 מביאה הגמרא לשון אחרת במימרא זו: מר זוטרא מתיב הכי – שנה
 את דברי אמימר כך, בדיורקא ברסא – בסנונית שכריסה ירוקה,
 בולגיל עלמא לא פליגי דאסיר, בי פליגי – ומחלוקתם היא בדיורקא
 ברסא – בסנונית שכריסה לבנה, רבי אליעזר אסר, ורבנן שרו –
 התיירו. והלכתא ברבנן, דשרו – שהתיירו את הסנונית שכריסה
 לבנה.
 שואלת הגמרא: בשלמא למאן דאמר בחיורא ברסא פליגי –
 לדעת הסובר שרבי אליעזר וחקמים נחלקו בסנונית שכריסה לבנה,
 תיינו דקתני – מוכן לשון הברייתא לעיל שאמרה ש'למינו' האמור
 בתורה לגבי עורב 'זו היא סנונית לבנה', שהרי באמת כריסה לבנה.
 אלא למאן דאמר בדיורקא פליגי – אבל לדעת הסובר שמחלוקתם
 בסנונית שכריסה ירוקה, מאי 'זו היא סנונית לבנה', והרי מחלוקתם
 היא בירוקה. משיבה הגמרא: מה שהיא קרויה בברייתא 'לבנה' היינו
 לאפוקי דקתי, דאוקמתיה – להבדיל מאותן הגדלות והדרות בקירות
 הבתים, שכן שחורות.
 נאמר בתורה (ויקרא א ד) 'ואם מן העוף עלה קרבנו לה', והקריב מן
 התורים או מן בני היונה את קרבנו. ולמדו מכאן חכמים (ספרא)
 שמני פ' (ד) שמותר להקריב על גבי המזבח רק מין תורים ובני יונה,
 אך שאר המינים אסור להקריבם לקרבן. וכן למדו מכאן חכמים
 לעיל (בב) שמותר להקריב רק תורים גדולים, ובני יונה, בלומר
 יונים קטנות, אך אסור להקריב תורים קטנים, או יונים גדולות.
 ולכן יש לברר על כל מין האם הוא תור או יונה.
 הגמרא שבארת מינים כשרים משום תורים ואיזה משום בני
 יונה: אמר רבקה, אמר רבי יהודה, העוף ממין היונה הקרוי תסיל,
 פסול משום תורין – אסור להקריבו כדן 'תור', כשהוא גדול, משום
 שאינו ממין תורים, וכשר משום בני יונה – ומותר להקריבו כדן 'בן
 יונה', כשהוא קטן, מאחר והוא ממין היונה. אך מין עוף הקרוי
 דאציפי, וכן מין עוף ששמו תורין של רבקה, פשרין משום תורין,
 ויש להקריבם כשהם גדולים, ופסולין משום בני יונה, ואסור
 להקריבם כשהם קטנים.
 מקשה הגמרא: מתיב רב דניאל בר רב קמינא, שנינו במשנה (פ'ה)
 פ"ט ג' (א) כל העופות

היה בקי בהן – אם אדם בקי ומכיר את מין הפרס ומין העזניה,
 ובשמותיהן – וכן הוא יודע איזה עופות קרויים פרס ועזניה, עוף
 הנא לפני פסימן טהרה אחר, הרי הוא מהור, כיון שהוא רואה
 שאינו דומה לפרס או לעזניה, וכן אין שמו פרס או עזניה. והטעם בזה
 הוא כמבואר לעיל (אס) שיש לחכמים מסורת שמכל העופות
 הטמאים רק לפרס ועזניה יש סימן טהרה אחד, אך לכל שאר העופות
 הטמאים או שאין כלל סימני טהרה, או שיש להם שנים או שלשה
 סימני טהרה. ואם כן עוף זה שיש בו רק סימן אחד, והמוצאו מכיר
 שאין זה פרס או עזניה, יודע שהוא טהור. אך אם האדם שמצא את
 העוף לא היה בקי בהן – בפרס ועזניה ובשמותיהן – אלו עופות
 קרויים 'פרס' או 'עזניה', ובא לפניו עוף פסימן טהרה אחר, העוף
 ממה מספק, שמא הוא פרס או עזניה. אך אם בא לפניו עוף בשני
 סימנים – שיש לו שני סימני טהרה, העוף מהור, והוא שפיר אדם
 זה את העורב, שהוא היחיד ממיני העופות הטמאים שיש לו שני
 סימני טהרה, ואם המוצא את העוף מכיר את העורב, ויודע ששוף זה
 אינו עורב, בהכרח שהוא עוף טהור.
 מקשה הגמרא: וכי די בכך שהוא מכיר עורב, ותו לא – ואינו צריך
 להכיר עופות נוספים, והתניא בברייתא, נאמר בפסוק (ויקרא יא טו) 'את
 כל ערב למינו', ודורשת הברייתא מה שנאמר בפסוק 'עורב', זה מין
 העוף הקרוי עורב. ומה שנאמר בפסוק 'למינו', רבי אליעזר אומר,
 להביא את הורזיר שאף הוא טמא, כיון שהוא מין העורב, שהרי
 לשניהם יש שני סימני טהרה, והורזיר רגיל לשכון ביחד עם העורבים.
 אמרו לו חכמים לרבי אליעזר, והלא אנשי כפר תמרתא שביהודה
 היו אוכלים אותן – את הורזירים מפני שיש להן זפק – כיס
 שהאוכל מתקבץ שם לפני שעובר לקורקבן, וזה אחד משני סימני
 הטהרה שאין בעורב. אמר להם רבי אליעזר, אף הן – אנשי כפר
 תמרתא עתידין ליתן את הדין, שהם אוכלים את הורזיר, שהוא
 טמא. ואף שיש לו שני סימני טהרה שונים מסימני הטהרה של העורב
 בכל זאת הוא מינו, שהרי הוא שוכן עימו. ממשיכה הברייתא: דבר
 אחר, נאמר לגבי עורב 'למינו', להביא את הסנונית לבנה שהיא
 מין העורב וטמאה, דבר רבי אליעזר. אמרו לו חכמים, והלא אנשי
 גליל העליון אוכלים אותה, מפני שקרקבנו נקלה, אמר להם, אף
 הן עתידין ליתן את הדין. ועל כל פנים מבואר בברייתא שיש עופות
 נוספים שהם ממין העורב ויש להם שני סימני טהרה, ואם כן כיצד
 אמר רב נחמן שאם מצא עוף שיש לו שני סימני טהרה, די שיכיר את
 העורב בלבד וידע שאין זה עורב, והרי עליו להכיר גם את מין
 העורב, שאף לו יש שני סימני טהרה.
 מתרצת הגמרא: אלא כוונת רב נחמן במה שאמר 'והוא שיכיר עורב'
 היא שיכיר גם את העורב עצמו וגם את כל העופות שהם מין עורב.
 הגמרא מביאה את ההלכה בדין עופות שיש להם רק חלק מהסימנים:
 אמר אמימר, הלכתא – ההלכה היא, עוף הנא לפניו פסימן
 טהרה אחר, מהור, ואפילו אם המוצא אינו בקי בפרס ועזניה, והוא
 דלא דריים – ובתנאי שלא ראינו שהעוף הזה דורס, אך אם הוא
 דורס, אף שיש לו רק סימן טהרה אחד הרי הוא טמא.
 אמר ליה רב אשי לאמימר, לדברך שהתרת עוף שיש בו סימן
 טהרה אחד, ולא הצרכת שיהא המוצא בקי בפרס ועזניה, הא דרב
 נחמן מאי – הרי רב נחמן אמר שאין להתיר עוף שיש לו רק סימן
 טהרה אחד אלא אם הוא מכיר את הפרס והעזניה ואת כל העופות
 הקרויים כך, ואם אינו בקי בכך עליו לחשוש שמא העוף הוא ממין
 פרס ועזניה, ואם כן להלכה מה הדין, האם צריך לחשוש לכך. אמר
 ליה אמימר, לא שמעי לי – לא שמעתי את ההלכה שאמר רב

52 אָמַר רַב אַסִּי, שְׁמוֹנָה מֵינֵי עוֹפוֹת סְפִיקוֹת הֵן, וְאֵלּוּ שְׁמוֹתֵיהֶם,
53 חוּבָא, חוּנָא, סוּנָא, וְהַרְנוּנָא, תוּשְׁלָמִי, וּמְרָדָא, בּוּחִילָנָא, וּבַר
54 נַפְחָא.
55 מְבַרְרַת הַגְּמָרָא: מֵאֵי סְפִיקוּיָהוּ – מַה הַסַּפֵּק בְּמֵינִים אֵלּוּ. מְבַאֲרַת
56 הַגְּמָרָא: עוֹפוֹת טְהוֹרִים יֵשׁ לָהֶם סִימָן שְׁקוֹרְקֵבְנָן נִקְלָף, וְעוֹפוֹת
57 סְמֵאִין, אֵין קוֹרְקֵבְנָן נִקְלָף, וְהֵינִי – וְעוֹפוֹת אֵלּוּ, קוֹרְקֵבְנָן נִקְלָף רַק
58 בְּסְפִינָא – בַּסְכִּין, וְלֹא בִיד. וְיֵשׁ לְעוֹפוֹת הַלָּלוּ אֵת שֶׁאֵר שְׁלֹשַׁת סִימְנֵי
59 הַטְּהָרָה, וְלֹכֵן אִם קוֹרְקֵבֵן שְׁמַתְקֵלָף בַּסְכִּין נֹחֵשׁב שֶׁהוּא נִקְלָף, יֵשׁ
60 לְשִׁמּוֹנַת הָעוֹפוֹת הַלָּלוּ אֵת כָּל אַרְבַּעַת סִימְנֵי הַטְּהָרָה, וְהָרִי הֵם
61 טְהוֹרִים. אִלּוּם אִם אֵין קוֹלָף בַּסְכִּין נֹחֵשׁב כְּסִימָן טְהָרָה, הָרִי שִׁישׁ
62 לָהֶם רַק שְׁלֹשָׁה סִימְנֵי טְהָרָה, וְהֵם סַפֵּק טְמֵאִים, עַד שֶׁלֹא נִבְרַר שֶׁאִינֶם
63 מְכַל הָעֹשְׂרִים עוֹפוֹת הַטְּמֵאִים שִׁישׁ לָהֶם רַק שְׁלֹשָׁה סִימְנֵי טְהָרָה.
64 מִקְשָׁה הַגְּמָרָא: וְהָא הֵהִיא בְּרַ אֲוֹנָא דְהוּהוּ בִי מַר שְׁמוּאֵל – וְהָרִי
65 הִיָּה מַעֲשֵׂה בְּאוֹתוֹ בְּרַ אֲוֹז שְׁהִיָּה בֵּית מַר שְׁמוּאֵל, דְּלֵא תְּהוּ קָא
66 מְקַלָּף קוֹרְקֵבְנִיָּה – שֶׁלֹא הִיָּה קוֹרְקֵבְנֵי מִתְקַלָּף, וְאוֹתְבִיָּה בְּשִׁמְשָׁא
67 – וְהוֹשִׁיבוּ מַר שְׁמוּאֵל בְּשִׁמְשׁ, וְכִינּוּ דְרַפִּי אִיקְלָף – וּמְכִינּוּ שֶׁהִתְרַכַּךְ
68 עַל יַדֵּי הַשִּׁמְשׁ, הַתְקַלָּף, וּמוֹכַח שֶׁגַם בַּעוֹף טְהוֹר מִתְקַלָּף הַקוֹרְקֵבֵן
69 בְּקוּשִׁי. מִתְרַצַּת הַגְּמָרָא: הֵתֵם, בְּאוֹתוֹ בְּרַ אֲוֹז, בִּי רַפִּי אִיקְלָף בִּידָא
70 – לֵאחֲרַי שֶׁהִתְרַכַּךְ הַקוֹרְקֵבֵן הַתְקַלָּף בִּיד, אֲבַל הֵבָא, בְּשִׁמּוֹנַת
71 הָעוֹפוֹת הַמְסוּפְקִים, אָף עַל גַּב דְרַפִּי – אֲפִילוּ אִם מְרַכְכִים אוֹתָם
72 בְּשִׁמְשׁ, לֹא מְקַלָּף אֶלָּא בְּסְפִינָא – אֵינוֹ מִתְקַלָּף בִּיד אֲלֵא בַּסְכִּין.
73 אָמַר אַבְבִּי, הָעוֹף הַקְרוֹי תְּרַנְגוּלָא דְאִנְמָא, הָד [א-חד] מְשִׁמוּנָה
74 סְפִיקוֹת הוּא, וְהֵינִי הַמִּין הַמְסוּפֵק הַקְרוֹי מְרָדוּ.
75 הַגְּמָרָא מְבִיאָה עֵתָה כְּמַה מֵינֵי עוֹפוֹת, מֵהֶם מוֹתְרִים וּמֵהֶם אֲסוּרִים,
76 וְנוֹתְנַת בְּהֶם סִימְנֵים: אָמַר רַב פִּפְא, הָעוֹף הַקְרוֹי תְּרַנְגוּלָא דְאִנְמָא
77 – תְּרַנְגוּל הָאגֹם, אֲסִירָא – אֲסוּר בְּאִכְלָה, אֵךְ תְּרַנְגוּלְתָא דְאִנְמָא
78 – תְּרַנְגוּלַת הָאגֹם, שְׁהִיא נִקְבָּה שֶׁל תְּרַנְגוּל הָאגֹם, שְׂרִיא – מוֹתְרַת
79 בְּאִכְלָה. וְסִימְנֵיהּ, הַדִּין שִׁידוּע בִּישְׂרָאֵל, שֶׁדִּרְשׁוּ חֲכָמִים לְגַבֵּי
80 אִיסוּרֵי קְדָל, 'עֲמוּנִי' וְלֹא עֲמוּנִית – שֶׁרַק עֲמוּנֵי אֲסוּר לְבַא בְּקַהֵל
81 וְלֹא עֲמוּנִית, וְכַךְ כַּאֵן רַק הַזְּכַר אֲסוּר בְּאִכְלָה, וְהַנְּקִיבָה מוֹתְרַת.
82 דְרַשׁ מְרִימָר, הָעוֹף הַקְרוֹי תְּרַנְגוּלְתָא דְאִנְמָא אֲסִירָא – אֲסוּרָה
83 בְּאִכְלָה, וְאֵף שְׁבַתְחִילָה הַחוּקִיָּה בְּטְהוֹרָה, לֵאחֲרַי מִכֵּן אֲסוּרָה. וּפְנֵי
84 דְחִוּוּיָּה דְדְרַסְקָה וְאֶבְלָה – שֶׁפַּעַם אַחַת רָאוּ חֲכָמִים שְׁהִיא דוֹרֶסֶת
85 וְאוֹכֵלֶת, וְהֵינִי הָעוֹף הַקְרוֹי גִּירוּתָא.
86 אָמַר רַב, הָעוֹף שֶׁשְׁמוֹ שְׁבוּר אֲנְדְרִפְטָא, שְׂרִי – מוֹתֵר בְּאִכְלָה. אֵךְ
87 הָעוֹף שֶׁשְׁמוֹ פִּירוּז אֲנְדְרִפְטָא, אֲסוּר בְּאִכְלָה. וְסִימְנֵיהּ, שֶׁלֹא
88 תִּטְעַה בֵּין שְׁנֵי מֵינֵי הָעוֹפוֹת, פִּירוּז רִשְׁעָא – פִּירוּז הַרְשָׁע. שְׁבוּמֶנֶם
89 הִיָּה אֲדָם שֶׁשְׁמוֹ פִּירוּז, וְהִיָּה מוּחֹק לְרַשָּׁע בְּעֵינֵיהֶם, וְהוּוּ הַסִּימָן
90 שֶׁהַמִּין הַקְרוֹי פִּירוּז אֲנְדְרִפְטָא הוּא הַטְּמֵא.
91 אָמַר רַב הוּנָא, הָעוֹף שֶׁשְׁמוֹ בּוּנִיָּא, שְׂרִי – מוֹתֵר בְּאִכְלָה. אֵךְ הָעוֹף
92 שֶׁשְׁמוֹ פְּרָוָא, אֲסִיר. וְסִימְנֵיהּ, פְּרָוָא אֲמַנּוּשָׁא – פְּרָוָא הַמְכַשֵּׁף,
93 שְׁהוּא בְּנָה אֵת 'לְשַׁכַּת בֵּית הַפְּרָוָה' שְׁבַבֵּית הַמְקוּדֵשׁ, וְכִשֶּׁם שְׁהוּא הִיָּה
94 רַשָּׁע, כַּךְ הָעוֹף פְּרָוָא אֲסוּר בְּאִכְלָה.
95 אָמַר רַב פִּפְא, הָעוֹף שֶׁשְׁמוֹ 'מְרָדוּ גִיד וְאֶבְלִי, שְׂרִי – מוֹתֵר
96 בְּאִכְלָה. אֵךְ הָעוֹף שֶׁשְׁמוֹ 'מְרָדוּ גִיד וְאֶבְלִי, אֲסוּר בְּאִכְלָה.
97 וְסִימְנֵיהּ הוּא הַפְּסוּק (שְׁמוֹת לֹד יד) 'לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אַחֵר', שֶׁהָעוֹף
98 שְׁנִקְרָא 'סְגִיד', שֶׁפִּירוּשׁוֹ מִשְׁתַּחֲוָה, אֲסוּר בְּאִכְלָה.
99 אָמַר שְׁמוּאֵל, הָעוֹף הַקְרוֹי 'שְׂתִיאָא חֲמָרָא' – שׁוֹתָה יֵין, אֲסִירָא.
100 וְסִימְנֵיהּ, שְׁתִּינֵי יוֹן פְּסוּלוֹן לְעִבּוּדָה – כִּהְנִים שְׁתוּ יוֹן אֲסוּרִים
101 לְעִבּוּד בֵּית הַמְקוּדֵשׁ, וְאֵף הָעוֹף שֶׁשְׁמוֹ 'שׁוֹתָה יֵין' אֲסוּר בְּאִכְלָה.
102 וְאָמַר שְׁמוּאֵל, הָעוֹף הַקְרוֹי מוּזָא חֲמָרָא, אֲסִירָא – אֲסוּרָה בְּאִכְלָה.

1 פּוֹסְלִין כְּמֵי חֲטָאָת – מִי אֲפֵר פְּרָה אֲדוּמָה, שֶׁאִם אִם הֵם שְׁתוּ מִמִּי
2 חֲטָאָת נִפְסְלוּ הַמֵּים, מִפְּנֵי שֶׁהֵם קוֹלְטִים אֵת הַמֵּים בַּחֲלֵק הַתַּחֲתוֹן שֶׁל
3 הַחֲרוֹטוֹם, וְאֲחֵר כַּךְ מְגַבִּיהֵם אֵת הַפֶּה וּבוֹלְעִים אוֹתָם, וּמְקַצַּת מֵהַמֵּים
4 נוֹפְלִים בְּחוּזָה לְכָלִי, וְכִינּוּן שְׁשֵׁאִיבַת הַמֵּים בְּפֶה כְּדִי לְשׁוֹתוֹת נֹחֵשׁבַת
5 מְלֵאכָה, נִפְסְלוּ הַמֵּים. חוּיָן מִן הַיּוֹנָה, שֶׁאֵינָה פוֹסֵלֶת אֵת הַמֵּים,
6 מִפְּנֵי שְׁהִיא מוּצֵצַת אֵת הַמֵּים וּבוֹלְעַת מִיד, וְכִינּוּן שֶׁאֵין מִים נוֹטְפִים
7 מִפִּיהָ לְכָלִי, נִשְׁאָרִים מִי הַחֲטָאָת בְּכִשְׁרוּתָם. מִסִּיִּם רַב דְּנִיָּאֵל אֵת
8 קוּשִׁיתוֹ: וְאִם אִיתָא – וְאִם אֵכֵן תִּסִּיל גַּם הוּא מִין יוֹנָה, כְּדַבְרֵי רַבִּי
9 יְהוּדָה, אִם כֵּן מְדוּעַ כְּתַבָּה הַבְּרִייתָא שֶׁרַק יוֹנָה אֵינָה פוֹסֵלֶת, לִיתְנֵי
10 – הִיָּה לְבְרִייתָא לְשׁוֹתוֹת שְׁכָל הָעוֹפוֹת פוֹסְלִין אֵת מִי הַחֲטָאָת חוּיָן
11 מִיּוֹנָה וְתַסִּיל, מֵאֲחֵר וְהִתְסִיל הוּא מִמִּין הַיּוֹנָה, וּמִסְתַּבֵּר שֶׁאֵף הוּא
12 מוּצֵץ, וְאֵינוֹ פוֹסֵל אֵת מִי הַחֲטָאָת בְּשִׁתִּיתוֹ.
13 מִתְרַצַּת הַגְּמָרָא: אָמַר רַבִּי יוֹרְאָה, אֲמַנֵּם גַּם הַתְסִיל מוּצֵץ, מֵאֲחֵר הוּא
14 מִמִּין יוֹנָה, אֵךְ אֵף עַל פִּי כֵּן שְׁתִּיתוֹ פוֹסֵלֶת אֵת מִי הַחֲטָאָת, כִּינּוּן שִׁישׁ
15 חִילוּק בֵּינוֹ לְבִין הַיּוֹנָה, שֶׁהֵ – הַתְסִיל מוּצֵץ וּמְקִיא חֵלֶק מֵהַמֵּים
16 שְׁמֻצֵץ, וְהַמֵּים שְׁהוּא מְקִיא פוֹסְלִים אֵת מִי הַחֲטָאָת, וְזוֹ – הַיּוֹנָה
17 מוּצֵץ וְאֵינוֹ מְקִיא, וְלֹכֵן אֵין הַמֵּים נִפְסְלוּם בְּשִׁתִּית הַיּוֹנָה.
18 אָמַר רַב יְהוּדָה, הֵנִי בּוֹפְשֵׁנִי צוּצִינִי – תוֹרִים שֶׁל מְקוֹם הַקְרוֹי
19 צוּצִינִי פְּשָׁרִים לְגַבֵּי מוֹבָת, וְהֵן הֵן תוֹרֵין שֶׁל רַחְבָּה.
20 מִקְשָׁה הַגְּמָרָא: מִיִּתְנִיבֵי, שִׁנִּינוּ בְּרִייתָא, לְגַבֵּי אֲוֹב שֶׁהוֹחֵר בְּתוֹרָה
21 לְגַבֵּי טְהָרַת מְצוּרַע וְעוֹד מְקוּמוֹת, אֵין כְּשֵׁר אֲלֵא 'אֲוֹב' סֵתֵם, וְלֹא
22 מִין הַקְרוֹי אֲוֹב יוֹן, וְלֹא אֲוֹב בּוּחִילָא, וְלֹא אֲוֹב רוּמִי, וְלֹא אֲוֹב
23 מְדַבְרִי, וְלֹא כָּל אֲוֹב שִׁישׁ לוֹ שֵׁם לְוִי. מִשׁוּם שֶׁהִתוֹרָה אֲמָרָה
24 'אֲוֹב' סֵתֵם, וְהַקְפִּידָה שִׁיבִיאָו דוּקָא אֵת הַמִּין הַקְרוֹי אֲוֹב בְּלִי שֵׁם
25 לוֹוִי. וְאִם כֵּן הוּא הַדִּין בְּתוֹרִים, שִׁישׁ לְהַכְשִׁיר רַק תוֹרִים שֶׁאֵין לָהֶם
26 שֵׁם לוֹוִי, וּמְדוּעַ הַכְשִׁיר רַב יְהוּדָה תוֹרֵי צוּצִינִי, אוֹ תוֹרִים שֶׁל רַחְבָּה.
27 מִתְרַצַּת הַגְּמָרָא: אָמַר אַבְבִּי, כָּל מִין שֶׁנִּשְׁשַׁתְּנָה שְׁמוֹ קוֹדֵם מִתְּנֵן
28 תּוֹרָה, כְּגוֹן אֲוֹב יוֹן, שְׁכַבֵּר לְפָנֵי מִתְּנֵן תּוֹרָה לֹא הִיָּה שְׁמוֹ אֲוֹב סֵתֵם,
29 וְהַקְפִּידָה תּוֹרָה עֲלָיו שִׁיבִיא רַק אֲוֹב סֵתֵם, שֶׁהָרִי בְּכַמָּה מְקוּמוֹת
30 הַצְּרִיכָה הַתּוֹרָה לְהִבְיָא אֲוֹב, וּבִשְׁוֹם מְקוֹם לֹא כְּתַבָּה אוֹתוֹ עִם שֵׁם
31 לוֹוִי, הָרִי שְׁמִינִים אֵלּוּ אֵינֶם כְּלוּלִים בְּצִוּוֹי הַתּוֹרָה, וְלֹכֵן אִם יֵשׁ לוֹ
32 שֵׁם לוֹוִי, פְּסוּל. אִוֹלֵם אִם בִּשְׁעַת מִתְּנֵן תּוֹרָה לֹא הִיָּה לָהֶם שֵׁם לוֹוִי,
33 וְנִמְצָא שֶׁאֵף הֵם כְּלוּלִים בְּצִוּוֹי הַתּוֹרָה, לֹא אֵיכְפַת לָנוּ שֶׁלֹאֲחֵר זְמַן
34 הַשְׁתַּנָּה שִׁמְם. וְהֵינִי – וְהַתּוֹרִים הַלָּלוּ, לֹא נִשְׁתַּנּוּ שְׁמֵן קוֹדֵם מִתְּנֵן
35 תּוֹרָה, וְלֹכֵן הֵם כְּשִׁרִים לְמוֹבָת, אֵף שְׁעַתָּה יֵשׁ לָהֶם שֵׁם לוֹוִי.
36 מְבִיאָה הַגְּמָרָא תִירוּץ נוֹסֵף: רַבָּא אָמַר, הֵנִי בּוֹפְשֵׁנִי צוּצִינִי – תוֹרִים
37 הַלָּלוּ הַקְרוּיִם 'בּוֹפְשֵׁנִי צוּצִינִי', בְּאַתְרֵיהוֹ – בְּמְקוּמָם, סְתֵמָא קְרִי
38 לְהוֹ – קוֹרָאִים לָהֶם תוֹרִים סֵתֵם, וְרַק בְּמְקוּמוֹת אַחֲרִים קוֹרָאִים לָהֶם
39 'בּוֹפְשֵׁנִי צוּצִינִי', וְלֹכֵן הֵם נֹחֵשְׁבִים כְּתוֹרִים שֶׁאֵין לָהֶם שֵׁם לוֹוִי.
40 הַגְּמָרָא דְנָה בְּמֵינֵי חֲגָבִים שׁוּנִים, הָאֵם הֵם כְּשִׁרִים בְּאִכְלָה: אָמַר רַב
41 יְהוּדָה, הֵנִי בְּרִי – חֲגָבִים הַלָּלוּ, דְבִי חִילְפִי – אֵלּוּ הַנִּמְצָאִים בֵּין
42 הַקְרוּצִים שְׂרִי – מוֹתְרִים בְּאִכְלָה. וְדְבִי בְּרַבִּי – וְאֵלּוּ הַנִּמְצָאִים בְּכַרּוּב
43 אֲסִירִי – אֲסוּרִים בְּאִכְלָה. אָמַר רַבִּינָא, וּמְלָקִינָן עֲלֵיהוֹ – הַאוֹכֵל
44 אֵת הַחֲגָבִים הַנִּמְצָאִים בְּכַרּוּב לּוֹקָה עֲלֵיהֶם מִשׁוּם שֶׁרִיץ הָעוֹף,
45 שֶׁאֵינֶם אֲסוּרִים רַק מִסַּפֵּק, אֲלֵא הוּא מִין טְמֵא בּוּדָאִי.
46 הַגְּמָרָא דְנָה בְּמֵינֵי עוֹפוֹת שׁוּנִים אִם הֵם כְּשִׁרִים בְּאִכְלָה: וְאָמַר רַב
47 יְהוּדָה, עוֹף הַקְרוֹי צְרָדָא, שְׂרִי – מוֹתֵר בְּאִכְלָה. וְעוֹף הַקְרוֹי בְּרָדָא,
48 אֲסִיר – אֲסוּר בְּאִכְלָה. וְסִימְנֵיהּ, שֶׁלֹא תַחֲלִיף בֵּינֵיהֶם מֵאֲחֵר
49 וּשְׁמוֹתֵיהֶם דּוּמִים, שִׁבְרָדָא הוּא מִלְשׁוֹן בְּרַ מִינָה – מְבַלְעֵדִי,
50 כְּלוֹמֵר שְׁאוּמְרִים לְמִין זֶה סוּר מְעַלְּינֵנוּ. וְהַמִּין הַקְרוֹי מְרָדָא, סְפָקָא –
51 סַפֵּק בִּידְעִינוּ אִם הוּא מִין טְהוֹר אוֹ טְמֵא.